

— Какво е това? — извика единъ силенъ гласъ. — На прага стоеше учителятъ съ пръчка въ ръка. Той заудря децата съ пръчката. Тѣ се пръснаха по стаята и седнаха кой де свари по другитѣ чинове. Нито едно не посмѣ да седне върху менъ.

Азъ се учудихъ много на тази първа среща на учителя съ ученицитѣ му. Разбрахъ после, че учителятъ бѣше благъ човѣкъ вънъ отъ училището, добрякъ бѣше, но по онова време се смѣташе за най-способенъ оня учителъ, който бѣше строгъ къмъ децата, намусенъ и постоянно имъ се караше и дори ги биеше.

— Браво, какъвъ строгъ учителъ, ще изучи хубаво децата ни! — думаха родителитѣ и се радваха на строгия учителъ.

А менъ ми стана мъчно за децата. Заради мене тѣ си изпатиха. Учителятъ все тъй строго заповѣда да седнатъ върху менъ момичетата. Тѣ бѣха само три момичета въ цѣлото отдѣление.

Седнаха момичетата, сгушиха се едно до друго като подплашени врабчета върху едната ми половина. Учителятъ дълго мисли. Нѣмаше повече момичета. Най-после реши и извика едно момче, Милко, да седне върху менъ. Момчето се поколеба и седна на другия ми край. Всички момчета се посмушкаха. За пръвъ пжтъ сѣдаше момче на единъ чинъ при момичета. Това бѣше такава новина, че до обѣдъ още се узна въ цѣлия градъ: — Момче седи на единъ чинъ съ момичета!

Азъ помня тоя день, моятъ първи день въ училището. Моитѣ момичета ми се много радваха, милваха ме и азъ треперѣхъ отъ радостъ. Момичетата бѣха красиви пеперудки и весели игриви птиченца. Тѣ чуруликаха между часоветѣ, смѣха се, пѣха...

Смѣха се, весели бѣха и момчетата. Но изведнажъ всички се свиваха и млъкваха като подплашени отъ ястребъ врабчета. Влизаше учителятъ все тъй строгъ и почваше учението. Така день изъ день се губѣше детската веселостъ и безгрижие и децата се мъчеха да станатъ сериозни като учителя си. Учеха. Пишеха, четѣха, смѣтаха. Всички се учеха добре. Но най-добре се учеше въ цѣлото отдѣление Милко. Той четѣше най-хубаво, пишеше най-красиво, смѣташе безпогрѣшно.